

РЕШЕНИЕ

№ 11889

гр. София, 26.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 18.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7924** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл.10а, ал. 4 във вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. М. А., гражданин на Р Т., [дата на раждане] в Р Т., депозирана чрез адв. Г. – Г. от АК – [населено място], против отказ за издаване на виза „D“ от 12.05.2025 г., издаден от КДЛ в Консулска служба на Р България в [населено място], Р Т., по заявление за виза от 14.03.2025 г.

В жалбата са поддържа, че отказът е незаконосъобразен, като с него е нарушено основно право по ЕКПЧ – правото на неприкосновеност на личния живот и жилището. Твърди се, че при издаване на отказа са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, мотивите са неоснователни и несъответстващи на действителната обстановка. Посочва се, че жалбоподателят е придобил право на пенсия в Р Т. има желание трайно да се установи да живее в Р България, разполага със сключен договор за наем за недвижимия имот, който ще ползва, както и разполага с достатъчно парични средства по сметката си. Счита, че при това положение издаденият отказ е незаконосъобразен и моли да бъде отменен.

Административен съд-София град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От фактическа страна съдът установи, че М. М. А. - гражданин на Република Т. е подал на 14.03.2025 г. в Консулската служба на Република България в [населено място], Република Т. заявление за издаване на виза вид „D“ за дългосрочно пребиваване.

По подаденото заявление е постановен отказ от 12.05.2025 г., връчен на оспорващия чужденец на

03.07.2025 г., като визата е отказана на основание чл. 10, ал.1, т. 9 и т.22 от ЗЧРБ и е изписан следния текст: чуждият гражданин не е представил достатъчно надеждни доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчно средства за издръжка за срока на пребиваване на територията на Република България.

Представена с административната преписка е приложената към заявлението за виза декларация от българските граждани Ю. А. Е. и С. М. М. с нотариално заверен подпис от 16.12.2024 г., според която същите декларират, че е собственик на недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], вх. 1, което жилище ще предостави на лицето М. М. А. по време на пребиваването му в Република България и е съгласен същият да бъде регистриран на адреса.

Съдът е изискал и приложил като доказателство по делото становището на зам. председателя на ДА „НС“, изразено в писмо рег. № М-10428/13.10.2025 г., което е положително. А. не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност. Получено е писмо от Дирекция „Миграция“ с приложено становище рег. № 513р-30617/24.03.2025 г., според което чуждият гражданин не е представил достатъчно средства за издръжка за времето на пребиваването си на територията на Република България, както и няма намерение да се установи в страната, а да я използва като транзитен пункт към Р Г., поради което на основание чл.10, ал.1, т.9 и т.22 от ЗЧРБ отдел „Миграция“ при СДВР е възразила да бъде издадена исканата виза тип „D“ на М. М. А. – гражданин на Т..

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, тъй оспореният отказ е връчен на 03.07.2025г. и жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес. Отказът е по чл.9а, ал.2, т.4 от ЗЧРБ – относно виза за дългосрочно пребиваване, но на основание чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ подлежи на обжалване, тъй като лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека – правото му на личен живот.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК — относно компетентност, форма, спазване на процесуалните правила, съответствие с материалния закон и целта му.

Съгласно чл. 8 и чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за пътуване и виза, когато такава се изисква, като визите се издават, съответно отказват, от дипломатическите и консулските представителства на страната. Редът за издаване е уреден в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (ПМС № 198/11.07.2011 г.). Съгласно чл. 27, ал. 6 от Наредбата консулските длъжностни лица извършват проверка на представените данни и документи, като преди решението по заявлението задължително го изпращат до Националния визов център за справки и консултиране по Визовата информационна система. Съгласно чл. 34, ал. 1 от същата наредба виза не се издава, когато е налице някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ, а отказът се оформя във формуляр по образец (Приложение № 7), съдържащ мотиви и правно основание.

Съгласно Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ се изпраща чрез Дирекция „К. отношения“ в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция „К. отношения“ въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция „Национална сигурност“. Условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи се определят с инструкция на министъра на външните работи, министъра на

вътрешните работи и председателя на Държавна агенция 4Национална сигурност“ (чл.9е, ал.2 ЗЧРБ), вкл. визите за дългосрочно пребиваване по чл.15, ал.1 ЗЧРБ (чл.1, т.4 от Инструкция № 13-2593 от 3 ноември 2010 г. за условията и реда за съгласуване на молби за визи). Министерството на външните работи чрез Дирекция „К. отношения“ (Д.) съгласува молбите за визи по с Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) и с Дирекция „Миграция“ на Министерството на вътрешните работи (ДМ - МВР). Съгласуването се осъществява по електронен път чрез Системата за визов контрол (С.). Съобразно процедурата, уредена в Глава V-та от Инструкцията регистрираните в консулските служби на Република България молби за визи по чл. 1, т. 4 се изпращат чрез С. в Д.. Дирекция „К. отношения“ в срок до три работни дни след получаване на молбите за визи ги изпраща на ДМ - МВР за съгласуване. Дирекция „Миграция“ в срок от три работни дни изпраща до териториалните поделения „Миграция“ постъпилите молби за визи по чл. 1, т. 4 или от своя страна извършва необходимите проверки с оглед миграционния контрол, като писмено уведомява ДАНС с цел изготвяне на съвместно становище. Териториалните структури „Миграция“ от своя страна предоставят постъпилите молби за визи по чл. 1, т. 4 на териториалните дирекции на ДАНС в срок до два работни дни. Дирекция „Миграция“ в срок до тридесет работни дни след постъпването на молбите за визи по чл. 1, т. 4 и след съгласуване с ДАНС предоставя съвместното становище на Д.. Съгласно чл.20 от Инструкцията консулските длъжностни лица издават или отказват издаване на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Д. въз основа на съвместното становище на Дирекция „Миграция“ - МВР, и ДАНС.

Грамотическото тълкуване на разпоредбите относно съгласувателната процедура между Д.-МВНР, Дирекция „Миграция“ и ДАНС указват на предоставяне на становище от страна на Дирекция „Миграция“ и ДАНС. Т.е. касае се за акт, който не е задължителен за административния орган, водещ производството. Изискваното съгласуване е част от процедурата по издаване на виза. Без изпълнението на тази процедурата ще е налице процесуално нарушение, но предоставените становища не са задължителни за административния орган.

Оспореният отказ за виза е издаден от компетентен орган и не се явява нищожен, приложена са заповеди за компетентност на КДЛ в посолството на Република България в Р Т., издадени от Министъра на външните работи, поради което съдът намира, че отказът е издаден от компетентен орган.

Актът е незаконосъобразен поради липса на мотиви — не са изложени релевантни фактически и правни основания, въз основа на които е направен изводът за отказ. Изложените фактически основания са необосновани и в противоречие с доказателствата към административната преписка. Изводите на административния орган, че апликантът не доказва по убедителен начин целта и условията на пребиването и не представя достатъчно надлежни средства за издръжка са напълно необосновани и в пълно противоречие с доказателствата. На основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт.

Посоченото в издадения административен акт правно основание за отказа - чл.10, ал.1, т.9 и т.22 ЗЧРБ постановяват, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане и има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Това са различни хипотези: т. 9 е свързана с доказателствената обезпеченост и достоверността на заявената цел/условия, а т. 22 изисква наличието на данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Именно поради различния им фактически състав органът е длъжен да посочи ясно кои факти попадат под едната или другата хипотеза. Отказът не изпълнява това изискване. Във фактическите основания за отказа е посочено единствено, че чуждият гражданин не е представил достатъчно надеждни доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчно средства за издръжка за срока на пребиваване на територията на Република България и липсва фактическо описание на второто посочено основание за отказ по чл.10, ал.1, т.22 ЗЧРБ.

Безспорен е фактът, че чужденецът разполага с финансово средство за издръжката си, за което има представени доказателства, поради което самото пребиваване на чужденеца няма да създаде утежнения нито за бюджета на страната, нито пък са налице никакви данни, че ще мигрира към трета страна, която и да е тя. В хода на производството се представиха доказателства относно наличността по банковата сметка на чужденеца, която възлиза на 337 475.78 евро. Тази сума е достатъчна, за да покрие издръжката на чужденеца до изтичане на визата и финансовото му състояние е стабилно и може да си осигури издръжката през периода на пребиваване на чужденеца в страната.

Изразеното отрицателно становище на Дирекция „Миграция“ е мотивирано с твърдение, че чуждият гражданин не представя достатъчно средства за издръжка за времето на пребиваването си в република България и съгласно бележките на консула, апликантът няма намерение да се установи в страната, а да я използва за транзитен пункт към Г.. По отношение на втората хипотеза изразеното становище не е дадено след проведеното проучване от служители на Дирекцията, а се основава единствено на т.нар. „бележки на консула“, които са изписани на ръка върху заявлението, но впоследствие не са намерили съответен словесен израз в оспорения отказ.

От страна на ответника, включително и в хода на съдебното производство, не се представиха каквито и да е доказателства, обосноваващи основанието да откаже издаването на виза, а именно, че целта и условията на планирания престой не са обосновани и че няма достатъчно средства за издръжка. Напротив, доказателствата сочат за обратното.

Анализът на доказателствата и посоченото в обжалвания акт води до решаващия извод, че издаденият на 12.05.2025 г. отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) от 14.03.2025 г., издаден от Д. Ф. - КДЛ в Консулска служба на Р България в [населено място], Р Т., не съответства на изискванията на чл. 59, ал. 2, вр. чл. 1 АПК, понеже не съдържа мотиви, обосноваващи прилагане на нормата на чл. 10, ал. 1, т. 9 и т. 22 от ЗЧРБ.

Горното обуславя отмяната на отказа.

На основание чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК преписката следва да бъде изпратена на същия административен орган за ново произнасяне по заявлението от М. М. А., гражданин на Р Т., [дата на раждане] в Р Т. за изпълнение на дадените с настоящото решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на закона.

Независимо от изхода на спора, доколкото жалбоподателят не претендира разноски, а и не са представени доказателства за направени такива, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, I отделение, 46 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ за издаване на виза „D“ от 12.05.2025 г., издаден от КДЛ в Консулска служба на Р България в [населено място], Р Т., по заявление от 14.03.2025 г. на М. М. А., гражданин на Р Т., [дата на раждане] в Р Т.

ИЗПРАЩА преписката на административния орган за ново произнасяне в 30 – дневен срок по

заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) от 14.03.2025 на М. М. А., гражданин на Р Т., [дата на раждане] в Р Т., при спазване на дадените с настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

Съдия: